

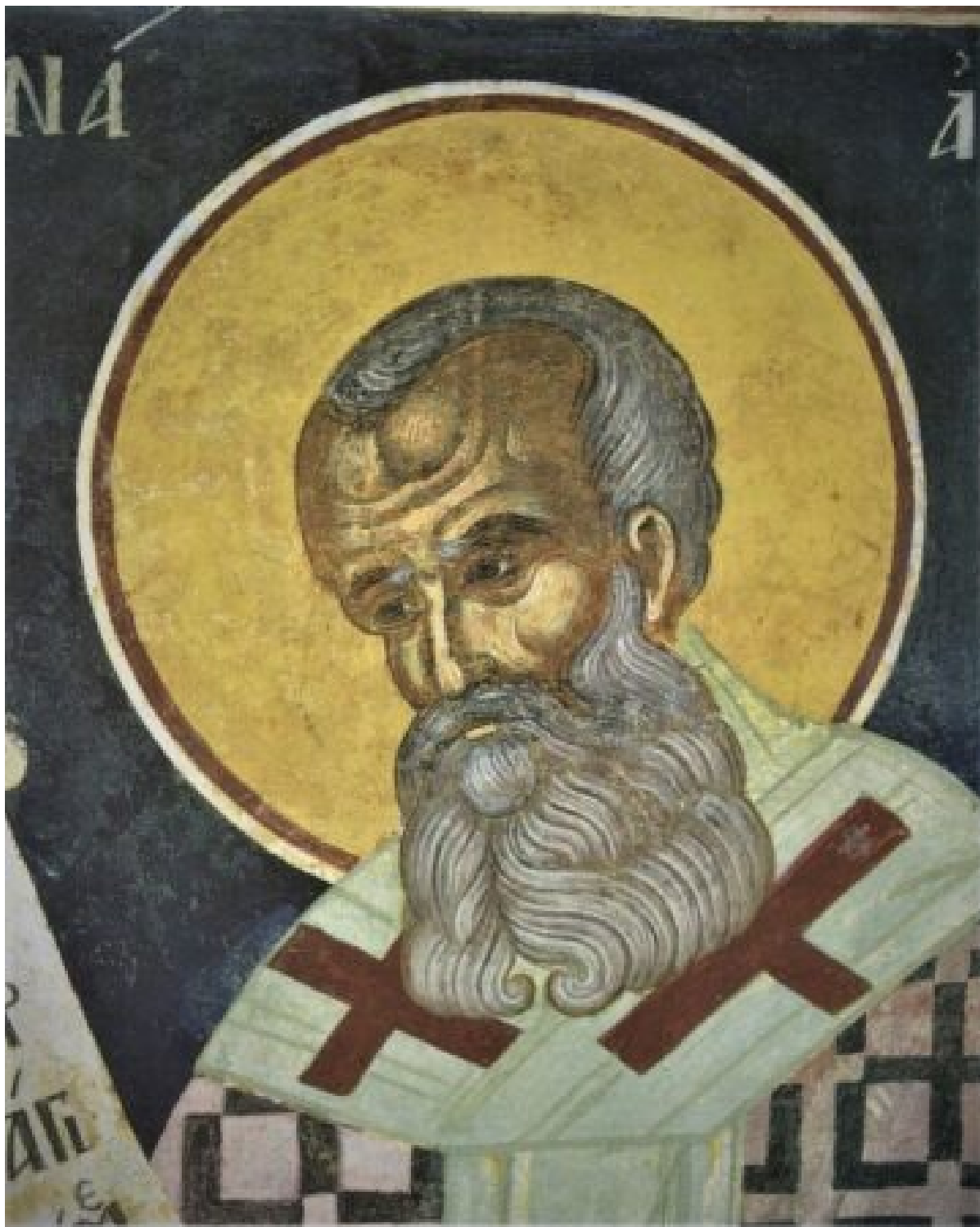
17 Μαρτίου 2023

Ο Κύριος δεν ήλθε για επίδειξη!

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

[Άγιος Αθανάσιος ο Μέγας](#)

Άγιος Αθανάσιος ο Μέγας.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αγίου Αθανασίου Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας

Λόγος περί της ενανθρωπήσεως του Λόγου και της διά σώματος προς ημάς
επιφανείας αυτού

Απόδοση εις την νέα ελληνική

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Πάπαρης (νυν Μητροπολίτης Δράμας)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=367481>

Εάν πάλι λένε, γιατί δεν φανερώθηκε (ο Λόγος) μέσω άλλων δημιουργημάτων της κτίσεως που είναι πιο ωραία, και μέσω ωραιότερου οργάνου όπως είναι ο ήλιος, η σελήνη, τα άστρα, η φωτιά, ο αιθέρας και όχι μόνο μέσω του ανθρώπου, ας μάθουν ότι ο Κύριος δεν ήλθε για επίδειξη, αλλά για να θεραπεύσει και διδάξει τους ασθενείς. Διότι αυτός που επιδεικνύεται φαντάζει απλά και εντυπωσιάζει τους θεατές· ενώ, χαρακτηριστικό του ιατρού και δασκάλου είναι, όχι απλά να παρουσιαστεί, αλλά και να ωφελήσει αυτούς που τον χρειάζονται· να εμφανιστεί σύμφωνα με τις δυνάμεις αυτών που τον έχουν ανάγκη, ώστε να μην τους τaráξει με μέσα υπερβολικά που ξεπερνούν τις ανάγκες των ασθενών· και αποβεί έτσι η ενανθρώπιση του Θεού ανώφελη γι' αυτούς.

Διότι κανένα κτίσμα δεν είχε πλανεμένη αντίληψη για το Θεό, παρά μόνον ο άνθρωπος.

Αναμφίβολα, ούτε ο ήλιος ούτε η σελήνη ούτε ο ουρανός ούτε τα άστρα ούτε τα νερά ούτε ο αιθέρας διάστρεψαν την τάξη της δημιουργίας. Αλλά, αναγνωρίζουν το Δημιουργό τους και Λόγο που τους κυβερνά και μένουν όπως δημιουργήθηκαν. Μόνον οι άνθρωποι απομακρύνθηκαν από το καλό και έβαλαν στη θέση της αλήθειας αυτά που δεν υπάρχουν· απέδωσαν την τιμή και τη γνώση που ανήκει στο Θεό σε δαίμονες και πέτρινα αγάλματα ανθρώπων.

Γι' αυτό, επειδή δεν ήταν αντάξιο της καλωσύνης του Θεού να παραβλέψει αυτό το τόσο μεγάλο γεγονός (της διαστροφής των ανθρώπων) και επειδή δεν μπόρεσαν οι άνθρωποι να γνωρίσουν Αυτόν που ρυθμίζει και κυβερνά τα σύμπαντα, λαμβάνει ως όργανο ένα μέρος του όλου, το ανθρώπινο σώμα· σαρκώνεται στο σώμα, ώστε, αφού δεν μπόρεσαν να τον αναγνωρίσουν στο σύνολο, τουλάχιστον να μην τον αγνοήσουν στο μέρος· και επειδή δεν μπόρεσαν να δουν την άορατη δύναμή του, να μπορέσουν τουλάχιστον από το όμοιο να σκεφτούν και δουν αυτόν.

Διότι, επειδή είναι άνθρωποι, με το κατάλληλο σώμα και με τα θεία έργα του, πιο γρήγορα και από κοντά θα μπορέσουν να γνωρίσουν τον Πατέρα του· θα συγκρίνουν και θα διαπιστώσουν ότι αυτά που κάνει αυτός είναι έργα του Θεού και όχι ανθρώπινα. Κι αν ήταν άτοπο γι' αυτούς να γνωρίσουν το Λόγο με τα έργα του σώματός του, πάλι άτοπο θα ήταν να γίνει γνωστός από τα έργα του σύμπαντος.

Διότι, όπως με το να είναι μέσα στην κτίση, δεν παίρνει τίποτε από την κτίση, αλλά, αντίθετα, όλα δέχονται τη δική του δύναμη, έτσι, χρησιμοποιώντας και το σώμα σαν όργανο, δεν παίρνει τίποτε από το σώμα, αλλά μάλλον αυτός αγιάζει και το σώμα.

Διότι, εάν ακόμη και ο Πλάτων, που όλοι οι Έλληνες τον θαυμάζουν, λέει ότι αυτός που δημιούργησε τον κόσμο βλέποντάς τον να ταλαιπωρείται και να κινδυνεύει να χαθεί στην αφάνεια, κάθισε στο πηδάλιο της ψυχής και τη βοηθεί και διορθώνει όλα τα σφάλματά της. Ποιο είναι, λοιπόν, το παράδοξο που λέμε εμείς, εάν ο Λόγος ήλθε στην πλανεμένη ανθρωπότητα και έγινε άνθρωπος, για να την σώσει από τα δεινοπαθήματα με την εξουσία και την καλωσύνη του;

Αλλ' ίσως συμφωνήσουν από ντροπή με αυτά· θελήσουν όμως να πουν ότι, εάν ο Θεός ήθελε να παιδαγωγήσει και να σώσει τους ανθρώπους, έπρεπε μόνο μ' ένα νεύμα να το κάνει, όπως το έκανε και παλαιά, όταν δημιούργησε τα πάντα από το μηδέν· και να μην αγγίξει καθόλου ανθρώπινο σώμα ο Λόγος. Γι' αυτή τους την αντίθετη θέση εύλογα μπορεί να πούμε τα εξής: την παλαιά εποχή, επειδή δεν υπήρχε τίποτε, χρειαζόταν μόνο ένα νεύμα και μόνο μια απόφαση, για να δημιουργηθούν όλα. Όταν όμως δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, και χρειάστηκε (ο Λόγος) να θεραπεύσει όχι τα ανύπαρκτα αλλά τα δημιουργημένα, ήταν επόμενο να έλθει στα δημιουργήματα ο Ιατρός και Σωτήρας, για να τα θεραπεύσει. Γι' αυτό και έγινε άνθρωπος και χρησιμοποίησε το σώμα ως ανθρώπινο όργανο.

Διότι, αν δεν ερχόταν μ' αυτόν τον τρόπο ο Λόγος, πώς έπρεπε να έλθει αφού ήθελε να χρησιμοποιήσει ένα όργανο; Ή από πού έπρεπε αυτός να το λάβει, αν όχι από αυτά που είχε ήδη δημιουργήσει και είχαν ανάγκη τη θεότητά του, καθώς ήταν όμοιά του; Διότι, δεν είχαν ανάγκη σωτηρίας τα ανύπαρκτα, για ν' αρκεστεί μόνο σε προσταγή, αλλά ο ήδη δημιουργημένος άνθρωπος που καταστραφόταν και χανόταν. Γι' αυτό δικαιολογημένα ο Λόγος χρησιμοποίησε ως όργανο το ανθρώπινο σώμα και άπλωσε τον εαυτό του σε όλα.

Έπειτα πρέπει να γνωρίσουμε και το εξής, ότι η φθορά που επήλθε στο σώμα δεν ήταν έξω απ' αυτό, αλλά επιβλήθηκε σ' αυτό· και ήταν ανάγκη, αντί για τη φθορά, να ενωθεί η ζωή μ' αυτό, ώστε, όπως συνέβη στο σώμα ο θάνατος, έτσι να δοθεί σ' αυτό και η ζωή.

Εάν λοιπόν ο θάνατος ήταν έξω από το σώμα, απέξω έπρεπε να δοθεί και η ζωή. Εάν όμως ο θάνατος μπλέχτηκε με το σώμα και υπάρχοντας μέσα του είχε γίνει κατακτητής του, χρειαζόταν και η ζωή να μπλεχτεί με το σώμα, ώστε να ντυθεί το σώμα τη ζωή και ν' αποβάλλει τη φθορά.

Άλλωστε, εάν ο Λόγος έμενε έξω από το σώμα και όχι μέσα του, ο θάνατος από τη μια θα νικιόταν απ' αυτόν φυσιολογικά, επειδή δεν μπορεί να νικήσει ο θάνατος τη ζωή, αλλά από την άλλη θα έμενε οπωσδήποτε στο σώμα η φθορά που δημιουργήθηκε. Γι' αυτό, δικαιολογημένα ο Σωτήρας προσέλαβε σώμα, για να συμπλεχτεί το σώμα με τη ζωή και να μην εγκαταλειφθεί πλέον σαν θνητό στην τύχη του θανάτου· αλλά, αφού ντυθεί την αθανασία, ν' αναστηθεί και να παραμείνει αθάνατο. Διότι, αφού ντύθηκε τη φθορά, δεν θ' ανασταινόταν, εάν δεν ντυνόταν και τη ζωή. Και πάλι ο θάνατος δεν θα φαινόταν μόνος του παρά στο το σώμα. Γι' αυτό (ο Λόγος) πήρε το σώμα, για να συναντήσει το θάνατο στο σώμα και να τον εξαφανίσει. Γενικά, πώς θ' απόδειχνε ο Κύριος ότι είναι η ζωή, εάν δεν έδινε ζωή στους θνητούς;

Και συμβαίνει ό,τι με το καλάμι που φυσιολογικά καταστρέφεται με τη φωτιά· εάν κάποιος το προφυλάξει από τη φωτιά, δεν καίγεται βέβαια το καλάμι, αλλά πάλι παραμένει το καλάμι που απειλείται συνεχώς από τη φωτιά· διότι από τη φύση του καίγεται στη φωτιά. Εάν όμως κάποιος επενδύσει το καλάμι με μπόλικο αμίαντο, ο οποίος λέγεται ότι αντέχει στη φωτιά, τότε πλέον το καλάμι καθόλου δεν φοβάται τη φωτιά, διότι είναι εξασφαλισμένο από το άκαυστο περιτίλυγμα.

Το ίδιο ακριβώς μπορεί να πει κάποιος ότι ισχύει και με τη σχέση του σώματος με το θάνατο. Εάν, δηλαδή, εμποδιζόταν ο θάνατος να πλησιάσει το σώμα μόνο με διαταγή (του Λόγου), το σώμα θα παρέμενε εξίσου θνητό και φθαρτό, σύμφωνα με τη φύση του. Για να μη συμβεί όμως κάτι τέτοιο, ντύθηκε το σώμα τον ασώματο Λόγο του Θεού. Κι έτσι, δεν φοβάται πλέον ούτε το θάνατο ούτε τη φθορά, διότι έχει ντυθεί τη ζωή, η οποία εξαφανίζει τη φθορά στο σώμα.

Από

την

ιστοσελίδα:

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/a8anasios_megas_logos_peri_enan8rwphse

PERMANENTLY_REMOVED